

Nordenslys

Litt om giganten CIO

CIO er forkortelse for Comité International Olympique: Den internasjonale olympiske komite. Det var den franske forfatter og idrettsleder Pierre de Coubertin f. 1863 som tok initiativet til å få CIO stiftet i 1894. Han regnes som skaperen av de moderne olympiske leker. De Coubertin var komiteens første president, og han hadde presidentvervet i 31 år. Deretter var han ærespresident til sin død i 1937. I 1912 utga de Coubertin boken «Ode til sport». Den ble prisbelønnet. De Coubertins hjerte er bisatt i Olympia i Hellas. Sentesen «Det viktigste er ikke å vinne, men å delta» er tillagt de Coubertin. Helt korrekt er dette ikke. Det de Coubertin faktisk sa, under en tale under OL i Stockholm i 1912, var: «Man skal ikke glemme hva biskopen av Pennsylvania – i anledning de fjerde olympiske leker – forkynte i St. Paulskatedralen i London; «Det viktigste er ikke å vinne i lekene, men å være med».

CIO har sitt hovedkontor i Lausanne. Komiteen bestemmer program, tid og sted for de olympiske leker, og overvåker gjennomføringen. CIO hadde i 1990 93 medlemmer. Flere tidligere toppidrettsmenn har vært med i komiteen. Jan Staubo fra Norge

ble valgt inn i CIO i 1966. Han var 11 ganger med i NM i tennis, Davis cupdeltaker. Han spilte også to landskamper i bandy for Norge. Tysklands medlem av CIO, Thomas Bach, vil neppe like betegnelsen gammel pamp. Han er født i Würzburg i 1954. Han er altså 40 år, skatteretts-rådgiver med kontorer i Dresden og Tauberbischofsheim. I juni 1991 ble han valgt inn i CIO. Bach er både verdensmester og olympisk mester i fekting.

I tidsrommet 1993-96 regner komiteen med en omsetning på ca. 2,5 milliarder dollar. Av dette vil omlag 48% komme fra TV og 34% fra sponsorer. Komiteen beholder rundt 6,5% til bestridelse av drifts- og forvaltningsutgifter. Ikke så få nordmenn har dokumentert grov uvitenhet ved å påstå at Coca-Cola øver stor innflytelse på CIO. Det faktiske forhold er at inntekten fra Coca-Cola ikke utgjør mer enn ca. 2% av CIOs omsetning. Når det gjelder sponing må jeg få minne om at en viss herr Averoff bekostet utbyggingen av Stadion i Aten 1896 og at Kodak betalte bra for å få inntatt en annonse i det første olympiaprogrammet.

I 1890 ble den spanske forretningsmann og diplomat (spansk ambassadør i Moskva)

Juan Antonio Torello Samaranch president i CIO. I Norge har vi en del mennesker som forfatteren Finn Alnæs kaller «radikalismens skyggepasienter». De misliker Samaranch fordi han for 20 år siden tilhørte Francos parti. Hadde han vært en avskiltet stalinist ville ingen nordmann hatt noe å innvende mot hans fortid. En viss Nicolae Ceausecu bæret Norge med statsbesøk i 1980. Han ble tildelt en høy norsk utmerkelse, og det var fortjent. For de billedglimt man fikk se – etter statsmannens død – av hans palasser viste at han hadde vært en storartet sosialist, dvs. solidarisk med seg selv og sin familie.

I de siste år, altså under Samaranch, foreligger årsberetning fra CIO. Her finnes en rekke interessante opplysninger. «Vi har ingenting å skjule» sier et komiteemedlem til en tysk avis. Årsberetningen viser at CIO alt i alt har en formue på 125 millioner dollar.

Selv om Samaranch skulle være fascist kommer han i godt selskap. Den 13. mai 1930 døde den ikke helt ubetydelige Fridtjof Nansen. Etter sosialistisk definisjon var han en fæl fascist. Etter Nansens død skrev Martin Tränmæl på lederplass i Arbeider-

Presidenten. Juan Antonio Torello Samaranch mektig og omdiskutert president av CIO.

bladet: «I Norge var Nansen den fascistiske arbeiderfiendighets bannerfører... Han var en reaksjonær og klassebekymret borgerskap uten synderlig intelligens og forståelse».

John Sand

Medaljenes bakside

Vi er mange som av flere grunner ikke var enige i at Norge skulle bli vertskap for de nylig avviklede Olympiske leker. Men når de så kom til Norge, har vi gledet oss i disse dager med store sportslige prestasjoner, jublende menneskemasser og Vårherres gavmildhet med det aller vakreste vintervær.

Alt var medaljer verdig!

De norske skattebetalere – ikke minst pensjonistene – er blitt med på lasset for å betale den storslåtte festen, ikke Willocks 1.3 milliarder, men Gros mangedobling av beløpet.

Dagbladet for lørdag 26. februar 1994, forteller oss om en av medaljenes bakside.

Sykepleier Vivi Graff av Øhr forteller til avisen at Sentralsykehuset i Akershus sen-

der døende mennesker bort fra sykehuset, til hjem der det ikke er noen pårørende til å ta seg av dem. Noen dør i sykebil etter at de er sendt ut fra sykehuset, og dette skjer i det tiljubledde Norge!

Sykepleieren som er modig og står frem, sier bl.a.: «Fullstendig hjerterått, og uverdige».

Hvilken ros og medalje får hun?

La oss ikke rette hovedkritikken mot legene – de gjør uten tvil alle sitt beste, men smaktesløse overfor Helsedepartementet, regjeringen og stortingsrepresentanter som enda ikke har oppdaget den manglende omsorgspleie – i videste forstand.

Er dette de mange medaljers bakside? Hvem står frem og klapper for disse?

Roald Voie, Trondheim

105278